

Đề bài:

Cuộc đời giọt
nước là những
cuộc phiêu lưu kì
thú. Em hãy kể
lại những cuộc
phiêu lưu ấy.

Bài làm

Tôi vốn được sinh ra từ biển cả. Cuộc đời tôi gắn liền với những cuộc phiêu lưu thật dễ thương và kỳ thú.

Mẹ tôi, người có nước da xanh lơ màu trời, luôn vỗ về, âu yếm tôi. Ngày ngày, tôi theo mẹ đi khắp đó đây, lúc thì nhảy lặn tăn nô đùa với những chi rong biển dịu dàng, lúc thì trò chuyện với các chàng san hô trắng trẻo...

Thế rồi một hôm, tôi cảm thấy nóng bức và trong chốc lát, ông mặt trời đã hút tôi lên cao. Tôi được gió đưa đi khắp nơi, từ những rặng núi cao đến cánh đồng lúa chín như tấm thảm vàng. Nhưng hoàng hôn đã buông xuống, mọi vật quanh tôi chìm đắm trong giấc ngủ, tôi thấy nhớ mẹ, nhớ nhà và... ôi chao! Lạnh quá! Đang co ro chợt tôi bị rơi xuống một dòng sông nho nhỏ và hiền hòa. Ngày ngày tôi cùng các bạn có nhiệm vụ rất quan trọng: làm vệ sinh cho mọi người sau giờ lao động. Các bà mẹ thường nhờ tôi kỳ cọ cho các cô các cậu bé nghịch bẩn.

Vào một buổi chiều nọ, tôi được bác nông dân mang về nhà, cho vào ấm và đun lên. Lúc đầu, tôi cảm thấy khoan khoái, dễ chịu vô cùng. Nhưng một lúc sau, tôi cảm thấy nóng bức quá mà bác nông dân nọ lại chẳng chịu ngừng tay. Những tiếng rên của tôi tuy nhỏ nhưng bác vẫn nghe: “E... e... e... nóng quá”, rồi đến lúc tôi rên to hơn: “Ừc... ừc... ừc... đừng đun nữa!” Không chịu được, tôi đành buồn rầu bảo: “Rè... rè... rè... vĩnh biệt” và thoát ra ngoài qua ống vòi. Sáng hôm sau, tôi nhập vào họ hàng li ti nhà tôi và kết thành một đám mây bay bồng bênh trên nền trời xanh ngắt. Ở trên ấy thật sung sướng. Chúng tôi luôn thấy mát mẻ và dễ chịu. Cứ rong ruổi hoài với những ngọn gió lang thang, chúng tôi lúc thì kết lại với nhau thành những tảng lớn, lúc thì phân tán thành những đám mây nhỏ. Có bạn thì muốn lại gần mặt trời, có bạn thì muốn lên cao, bạn thì muốn xuống thấp để nhìn cho rõ cảnh vật kỳ thú của núi đồi sông nước dưới kia... Một hôm, tôi cùng bạn bè mình bay đến bàn bạc với đám mây mờ gà ở phía chân trời. Bay mãi bay mãi mà đám mây kia vẫn cứ xa tít tắp. Mỗi mệt, nặng trĩu nỗi buồn, chúng tôi như muốn đứt hơi, đứng lơ lửng giữa tầng không. Bỗng nhiên bao nhiêu là mây dồn lại phía chúng tôi. Gió cứ vậy xua chúng tôi chạy đến chóng mặt ra phía bắc. Rồi gió ngừng thổi. Cả bầu trời xám lại. Mặt trời chạy trốn từ lúc nào. Nhìn xuống phía dưới tôi thấy một dòng sông loáng nước. Và một cái đập chắn khổng lồ. Một cảnh tượng kỳ lạ, mới mẻ và thật hùng vĩ. Càng sa xuống thấp, tôi càng ngạc nhiên vì có những cột thép to lớn với những cánh tay rắn rỏi kéo căng những sợi dây điện to lớn. Tiếng thác cùng với tiếng chạy ì ì của một cái máy cho tôi biết đây là sông Đà và kia là nhà máy thủy điện Hòa Bình.

Thế rồi trời nổi cơn mưa. Theo các bạn, tôi lao nhanh xuống đất. Thật may mắn, tôi rơi ngay vào mặt nước sông Đà. Tôi chạy rất nhanh tới cái đập nước sừng sững trước mắt. Chưa kịp suy nghĩ và ngắm cảnh tôi chạy như

bay đến một dòng nước chảy xiết. Thật là chóng mặt đến kinh khủng. Tôi thấy như có ai hút lấy tôi với một mãnh lực ghê gớm. Tôi hụp hẫng và cùng các bạn lao nhanh về phía ngọn thác đang đổ xuống ầm ầm phía xa. Chỉ nháy mắt, tôi đã lao vào một vật gì thật cứng và tôi nghe rất rõ tiếng máy của nhà máy điện đang chạy. Cuốn tôi phăng phăng xuống phía hạ lưu, dòng nước đã trở nên hiền hòa hơn. Chúng tôi thông thả chày dọc đê sông Hồng để được ngắm những bãi bắp non, những màu xanh trên những cù lao màu mỡ phù sa... Chúng tôi vẫn không quên những thích thú khi nhảy ào vào máy phát điện...

Tôi mê mãi nghe các bạn kể về những xứ sở mà các bạn ấy đã đi. Bao nhiêu nơi kỳ thú mà qua lời kể, tôi thấy rằng mình còn thêm muốn được chu du. Thì ra họ hàng nước nhà tôi có khả năng du lịch rất nhiều nơi, cả trên trời lẫn dưới đất.

Một ngày nọ, tôi bỗng nghe tiếng vỗ sóng dào dạt, vui tươi... Trước mặt tôi, mẹ biển cả yêu dấu đang mở lòng đón những đứa con trở về... Tôi nhìn màu nước xanh thẳm, tôi nếm vị mặn của muối mà rung rung, cảm động. Trên trời, những đứa con của mẹ hiền lại kết thành những đám mây bạc để tiếp tục cuộc hành trình mang lợi ích đến cho đời... Tôi muốn nghỉ ngơi trong lòng mẹ một thời gian. Rồi một ngày nào đó, tôi lại bay đi.